

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De SS. martyribus, Iona & Barachisio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

lociter prouenisset impios prouocabat. Ob quam causam vxor eius inducias visa est ab his, qui exequabantur, nesciente marito petisse. Accedit ad maritum alia Eua, consilio magistrata serpentis. Sed ille Adam non fuit, qui illecebrosa vetita arboris poma congereret: quia non indigens, sed Satorum vocabatur, saturatus ab vbertate domus Dei, & torrente deliciarum eius potatus. Aduenit mulier ad locum, vbi maritus singularis orabat, conscissis vestibus crineque soluto, secum comitantibus filijs, vnamque infantulam, quæ tunc lactabatur, manibus gestans, quæ nescientis proijcitur ad pedes mariti. Etiam ipsa suis genua complectitur vlnis, sibilans vociferatione draconis: Miserere mei dulcissime, simul & tuum, miserere communibus liberis, quos conspicias ipse. Non subiacent conditioni seruili, quos claros profapia reddidit generis nostri. Non subijciar ego indigno & turpi coniugio, viuento marito, quæ mihi semper inter cœnas plaudebam de Saturo meo. Cognoscit Deus, quia inuitus facturus es hoc, quod fortè voluntariè aliquanti fecerunt. Cui ille Job sancti voce respondit: Tanquam vna ex insipientibus mulieribus loqueris. Formidarem mulier, si sola esset huius vitæ amara dulcedo. Artificio coniunx diaboli ministraris. Si diligeres maritum, nunquam ad secundam mortem attraheres proprium virum. Distrahant filios, separent vxorem, auferant substantiam: mei Domini ego securus de promissis verba tenebo: Si quis non dimiserit vxorem, filios, agros aut domum, meus non poterit esse discipulus. Quid vltra? Discedente muliere cum filijs resitata, confortatur Saturnus ad coronam, discutitur, expoliatur, pœnis conteritur, mendicus dimittitur. Interdicitur ei proeundi accessus: totum ei tulerunt, stolam tamen baptismatis auferre non potuerunt.

Vxor cum conatur euertere.

Grauis tentatio.

Præclara vox.

Luc. 14.

Iob 2.

SANCTORVM IONÆ ET BARACHISII MARTYRIVM, AVTHORE ESAIA ADAMI FILIO, EQVITE

regis Saborij, auditore & spectatore eorum quæ fiebant. Habetur in Simeone Metaphraсте.

Aborius Persarum Rex, XVIII. anno regni sui aduersus Ecclesias Christi, & eos, à quibus Deus omnipotens celebratur, persecutionem exercuit. Iussit enim Magis, vt sancta Christi templa diruerent, & Christianorum monasteria incenderent. Præterea imperauit, vt Christiani conquirerentur, inuentique cogerentur dijs sacrificare: & qui parerent, magnis afficerentur honoribus: qui verò parere recusarent, varijs tormentis & supplicijs grauissimis excruciantur. Eo tempore erant in regione Persarum, in quodam vico, qui vocatur Iasa, duo fratres Ionas & Barachisius, viri iustitia fideque pleni, qui magna cum reuerentia mandata Domini obseruabant. Hi sancti, audita Christianorum persecutione, mansionem suam reliquerunt, & ad eum locum, vbi impij Magi Christianos omnes acerbissimè excruciant, profecti sunt.

29. Martij.

Nota hoc Edictum regis Persarum.

Ionæ & Barachisij fortitudo.

Cum autem essent in vico, qui dicitur Bardiaoch, & ad carcerem, in quo Christiani inclusi tenebantur, accessissent, orarunt carceris custodem, vt sibi ad Christianos damnatos ingredi permitteret. Cumq; ingressi essent, nouem inuenerunt viros condemnatos, qui impij Regis Saborij decretis aduersabantur. Cum igitur sancti Ionas & Barachisius vidissent eos in cruciatibus, & salutassent, cœperunt illos cohortari ac dicere: Fratres ac patres, nihil timeamus: sed in nomine Crucifixi certamen vnū sustineamus, vt coronam assequamur sempiternam, quemadmodum & fratres patresq; nostri martyrio ipsi quoque sunt assecuti. Hac sanctorum Ionæ Barachisijque oratione illi magis adhuc confirmati, se mutuo cohortabantur, & gratia, vt ita dicam, oleo se vicissim ad patientiam & tormentorum atq; martyrij perfectionem vngebant & corroborabant. Sanctorum autem martyrum, qui in carcere vincti erant, nomina hæc sunt: Zanitas, Lazarus, Marothas, Nerles, Elias, Mares, Abibus, Sembeethes & Sabas. Hi pro nomine cum multis cruciatus pertulissent, & in ipso martyrij certamine vitæ cursum præclare confecissent, firmam fidem seruantes, incorrupta atque immortalis martyrij corona magna cum laude redimiti, in cælum ad angelorum choros aduolârunt.

Nomina 9. martyrum.

Post autem quidam Magi sanctum Ionam & Barachisium apud tres Magorum principes Masdrath, & Seroth, & Maarnefem, à quibus sancti damnati fuerant, accusârunt,

Pp quod

Præclara
SS. Ionæ &
Barachifij
oratio.

quod neque immolarent, nec Regis mādatis obedirent, nec Solem, & Ignē, & Aquam adorare vellent: quodque nouem illi martyres eorum sermonibus adducti, regijs decretis non obtemperassent. Tunc Magorum principes indignatione pleni, eos ad se adduci iusserunt, atque ita allocuti sunt: Adiuramus vos per nostrum regem regum Saborium, vt verē nobis ad ea, de quibus fiteritis interrogati, respondeatis: Paretis ne Regis voluntati, & obeditis decretis eius, & adoratis Solem, & Ignem, & Aquam, vt iubet ipse Rex, an non? Responderunt sancti Ionas & Barachifius: Loquemur vobis: Vos autem ita nos audite, vt Principes, & Regis Perfarum Iudicēs decet. Vos enim delegit Iudices, & omne iudicium suum in manibus vestris collocavit, vt iustē iudicetis. Nonne debetis, præclari Iudices, magis quā terrenum regem, timere eum, qui vobis sapientiam & intelligentiam dedit, & Deum, qui cæli & terræ atque omnium spirituum imperium habet, agnoscere: qui que temporum distinguit varietates, atque omnia moderatur, & vobis prudentiam largitus est, vt iudicetis eos, qui in carne sunt similes vobis? Adiuramus igitur vos, vt verē sincereque dicatis nobis, quem Deum abnegare debeamus: cælestem ne, an terrenum? æternum, an caducum? Nos enim credimus in Deum, qui fecit cælum & terram: non autem mortali homini credimus. Neque enim debemus homini credere, qui exiguo viuūt temporis spatio, & moritur, ac sepelitur, quem admodum nos, & in aliorum hominum numero ponitur.

Constantif-
simæ respon-
det S. Ionas

Matth. 10.
Luc. 12.

Apoc. 22.

Matth. 5.
Ibidem.

His auditis, Magorum principes vehementer indignati, atque impio furore pleni, quod Rex ipsorum contumelia esset affectus à sanctis, qui mortalem eum asserent, virgas asperas è malis puniceis atque spinosas afferri iusserunt, vt caderentur. Sed imperarunt prius, vt separarentur, quod neuter posset, quid ab altero dictum esset, intelligere, atque ita in Christi certamine cōfirmari. Tum Masdrath, & Seroth, & Maarnefem, tres Magorum principes confidentes, vt de sanctis quæstionem haberent, iracundē iusserunt, vt sanctus Ionas solus adduceretur. Quo quidem adducto: Quid tibi, inquit, faciendum sit, dispice. Si deos veneris & adoras, Solique, & Igni, & Aquæ sacrificas, & quæ à rege regum Saborio iussa sunt, perficis, liber cum honore dimittetis: alioquin te acerbissimis tormentis & supplicijs grauissimis afficiemus. Neque verò putes nos tibi esse inimicos: ipsi enim tibi nihil mali faciemus, nisi tute salutis tuæ malè consulueris. Respondit sanctus Ionas: Istius, inquit, ego salutis non egeo propter Iesu Christi vitam. Præterit enim, nec vnquam permanet. Quamobrem nunquam negabo Dominum meum Iesum Christum viuentem in secula, quoniam ipse est spes omnium Christianorum: nec confunduntur, qui sperant in eum. Sic enim nobis pollicitus est: Amen, amen, inquit, dico vobis, quisquis me negauerit coram filiis hominum, & ego negabo eum coram patre meo, qui in cælis est, & coram sanctis angelis. Veniet enim in nubibus cæli, in gloria patris sui, & angelorum atque archangelorum. Iamque paratus est, vt vnique homini reddat secundum opera ipsius. Quæ cum ita sint, facite in me, quod vobis mandatum est: neque enim putetis, nos domum Dei relicturos, aut ab eo vllis terroribus defecturos, qui nobis concessit, vt sanctæ domui eius seruiremus, & nobis dixit: Vos estis lux mundi. & rursum: Vos, inquit, estis sal terræ. Quod si sal euauerit, in quo salientur ea, quæ salienda sunt? Quare si, vt suaderis, vestro regi regum obtemperemus, & iussa eius faciamus, non solum negabimus Dominum nostrum, sed causa erimus, vt vos omnes illum negetis, & perniciem omnibus afferemus.

Atrociter
flagellatur.

Psal. 26.

Egregia
vox marty-
ris.

Hæc cum audiissent Magorum principes, ira concitati, iusserunt, vt lege Perfica vinciretur. Traiecta igitur virga inter manus & crura, iners humi iacebat vir sanctus tanquam lapis. Ministri autem eum virgis è malo punice spinosis verberabant, nec prius desisterunt, quā eius lacerata sunt latera. Ipse verò dum vapulari, non repugnabat, sed Deum laudans, dicebat: Gloria tibi, Deus patrum nostrorum, Abraham, Isaac & Iacob, qui eduxisti nos ex hoc mundo, & dignatus es nos ad amorem & fidem sanctam tuam adducere, (Nam per fidem Abraham iusti cognouimus fidem sanctam tuam, cum tamen pauca pro multis patiamur. Et nūc, Domine, da nobis patientiā, vt perficiamus omnia, quæ nobis Spiritus sanctus tuus præcepit: qui & canticum nouum cecinit per os patris nostri Davidis. Fac nos dignos, qui faciamus ea quæ dicit. Ait enim: Vnam petij à Domino, hanc requiram, id est, vt semper sim tecum, Domine. Hoc mihi, Deus, quod expecto quotidie, per martyrium elargire. Hæc S. Ionas cum dixisset, magna voce Magorum principibus: Ego, inquit, à rege vestro peccatore, & omnibus amicis eius, quicumque sunt (sunt enim omnes satanae principes) discedo, & omnes ipsos abnego: & à sole, ac luna, & stellis, atque igne, & aqua, quos esse deos asseritis, alienus sum, nec villo modo illos ad-
oro:

oro : sed credo in Patrem & Filium & Spiritum sanctum, veram Trinitatem, qua seruat mundum vniuersum, fecitq; deos etiam vestros, quos nobis per vim adorandos censetis.

Hæc audientes Magorum principes, iusserunt vt pes eius funiculo vinciretur, atque ita in pruina & glaciem extraheretur, ibique totam noctem iaceret, (erat enim hyems) obseruareturque, quid frigoris causa faceret. Ministri fecerunt imperata, & illum vsque ad sequentem diem reliquerunt, cum iniqui Iudices rursum confidentes in tribunali, sanctum Barachisium adduci imperarunt. Quo adducto, & coram ipsis consistente: Quid agis, inquit, Barachisi? Immolansne, & Solem, atque Ignem, & Aquam adoras & veneraris: quemadmodum & frater tuus Ionas, mutato consilio, fecit, an tormentorum certamen vis in corpore tuo suscipere? Respondit sanctus Barachisius: Quemadmodum frater meus adorauit, sic ego adoro, & veneror, & colo. Vos de ipso fallum retulistis. Nam Veritas non permisit, vt id faceret. Quis enim mentem eius excicare potuisset, vt relicto eo, à quo ipse creatus est, adoraret ea, quæ creata sunt, vt hominibus seruiant? Si adoranda essent, non seruirent hominibus, sed homines illis inservirent. Dedecus enim esset igni, si nobis seruilis ordine deseruiret. Nunc autem videmus homines non solum diuites, verum etiam pauperes: non bonos tantum, sed & malos, ignis vt seruitio. Cum igitur ignis constitutus sit seruus noster ab eo, qui fecit illum, iniquum est, velle nos cogere, vt ignem adoremus, quem Deus ad humanos vsus creauit, & abnegemus ipsum Deum, qui fecit cælum, & terram, & mare, & omnia quæ in eis sunt. Aequum est potius, vt gloria, & adoratio, atque omnis honor à Regibus & Principibus & Ducibus, & omni spiritu, tribuatur ei, à quo & sublimia & profunda facta sunt: cuius arcana consilia nemo potest comprehendere, neque valet ad sublimitatem gloriæ eius peruenire, cum tamen auxilio ipsius egeant omnes filij hominum. Ipse enim alit omnes, nullius indiget, omnia moderatur. Illud tantum à nobis requirit, vt nomen Domini cognoscamus, nec sinamus nos figmentis & erroribus decipi. Sic enim iubet: Nè feceritis vobis idola, nec adoraueritis opera manuum vestrarum, nec vllam aliam rem procreatam. Quoniam ego sum Dominus Deus vester, qui à principio sum, & sine fine permaneo. Et non est alius Deus præter me. Et gloriam meam alteri non dabo, neque virtutes meas sculpsitibus, neque honorem meum idolis. Ego occido, & vitam præbeo: & non est, qui manus meas possit effugere.

Tunc irati Magorum principes, coeperunt eos admirari & ipsorum constantiam, ac dicere: Nè iudicemus illos hoc tempore, nè quis eorum, qui pii sunt, & solem, & ignem, & aquam adorant, auditis eorum sermonibus, à religione nostra deficient, & immolare recusent: noctem potius illos audiamus, cum omnes dormiunt & conuiescunt, nè quis cognoscat, quæ ab ipsis dicuntur, aut quæ fiunt à nobis. Tunc igitur iudicium intermiserunt. Nocte autem, cum magna esset quies, confidentes, iusserunt sanctum Barachisium adduci: & magno cum silentio eum audiebant. Cumque multa vtrò citroque dicerentur, & in ea disputatione sanctus Barachisius, diuina sapientia munitus, victor existeret: indignati, iusserunt duas glebas æneas ardentissimas sub axillas ipsius admoueri, & dixerunt ei: Per regis regum Saborij coronam, abijce alteram è glebis in terram, vt intelligamus, te Deum tuum abnegasse. Respondit sanctus Barachisius: Ministri satanæ & principes scelerati, per salutem Dei mei, & interitum satanæ patris vestri, non timeo regem vestrum, & neutram glebarum in terram abijciam, sed vtranque propter nomen Christi perferam. Quinetiam vos adiuro per viuentem Deum, vt ad hunc cruciatum maiores alios, si quos habetis, adiungatis. Quis enim ad bellum proficiscitur, & in prelium ingreditur, qui non promptus sit mortem oppetere, vt magnam gloriam, & premia multa, & locum principis à Rege consequatur? Hæc cum à sancto Barachisio dicerentur, ingenti dementia victi Magorum principes, iusserunt plumbum liqueferi, & in palpebras eius & nares conijci. Rursumque liqueferi plumbum iusserunt, & in fauces eius & aures infundi, nè audire loquive possent. Post autem ministris illum traderunt, dicentes: Abducite eum in carcerem, ibique vno pede suspensum includite.

Tunc imperarunt, vt beatus Ionas iterum ad conspectum suum adduceretur. Quo quidem adducto: Quomodo, inquit, se habet corpus tuum: & quomodo noctem illam totam glaciæ ac frigori expositus transegisti? Respondit beatus Ionas, & Nilam, inquit, mihi credite, regij Principes, Deus meus, in quo animus meus conuiescit, noctem vnquam mihi æque tranquillam largitus est, ex quo me peperit mater mea: nec memini vnquam, ex quo scire potui quid sensus sit, vllam omnino noctem ita mihi quiescenti suauem extitisse. Consolatio enim mihi præstò fuit ex sancto illo ligno, cui

Exponitur
Magoribus.S. Barachi-
sij respon-
sio memo-
rabilis.Exod. 20.
Deur. 5.Esa. 41.
Deur. 32.Magorum
veritua.Cruciatum
S. Barachi-
sij.Inuicta eius
patientia.Nota re-
sponsum
admirabile.

S. Crucis
sanctum li-
gnum.

affixus fuit Dominus meus Iesus Christus. His auditis, iniqui Magorum principes dixerunt: Atqui frater tuus Barachisus Deum tuum abnegavit: & tu adhuc in sententia permanes obstinate? Respondit sanctus Ionas: Scio, inquit, & ego, fratrem meum abnegasse diabolum & omnes angelos eius, seque perfecte Christo Domino addixisse. Nonne, dixerunt Magorum principes, magis expedit tibi, ut à Deo tuo deficias, quam ut vitam amittas? Respondit sanctus Ionas: O cæci & stulti, quomodo vos esse prudentes iactatis? Expendite, quaeso, pro vestra prudentia veritatem. Non potest homo, qui triticum habet in horreo reconditum, & servat illud, quanvis & imbres, & niues, & fulmina, & reliqua aeris iniuriæ vigeant, sibi temperare, quin ipsum triticum sumat, & manibus suis in terram iaciat, seminans in nomine Domini. Sperat enim ex semine exiguo se messis tempore, Christo fauente, arcam repleturum. Quod si triticum in horreo suo reliquerit, & non seminaverit, deficiet, & crescere non poterit. Idem in hominibus licet considerare. Si quis in hoc mundo pro nomine Domini nostri Iesu Christi animam suam perdidit, in nouo mundo, cum venerit ad eos hominum filios renouandos, qui in ipsum credunt, & voluntatem eius faciunt, renouabit illos in lumine suo, quod nunquam præterit, neque dissoluitur. Eos vero, qui præcepta ipsius, mandataque negligunt, in ignem conijciat, qui nunquam extinguitur: neque enim carbones habet ignis ipsorum, ut scriptum est, nec lucem habet eorum flamma.

Elegans fi-
militudo.

Item alia.

Hæc ille cum dixisset, diu Magorum principes obmutuerunt, sermonem ipsius admirati. Postea vero dixerunt ei: Nè erres, Iona, neque scripturas sequaris: multos enim scripturæ decipiunt. Respondit beatus Ionas: & Rectè, inquit, dixistis, scripturas decipere: decipiunt enim scripturæ Græcorum. Nec aliud magis homines decipit, quam vita mundi huius. Qui quis autè Christi gustat afflictionem, is nunquam fallitur. Quem admodum enim cum diues aliquis amicos ad conuiuium vocat, illi, relictis proprijs ædibus, accedunt: sciunt enim se ad lætitiã inuitari: cum autem discubuerint, ac vinum degustarint, si suaue sit, gaudent & largius bibunt, nec postquam ebrii facti sunt, domum reuerti possunt: sed eorum domestici apprehendunt illos, domumque deducunt: postridiè autem manè, cum iam vinum edormierit, & crapulam exhalarent, valde lætantur, quod apud domesticos suos sint: Sic & Christi serui, cum se à principibus in carcerem vocari sentiunt, se ad certamina & tormenta ire non ignorant. Cum igitur accesserint, & biberint, & cruciatibus atque amore Christi ebrii euaserint, nec familia, nec liberorum amplius, nec famæ recordantur: nec aurum, aut argentum, aut quicquam aliud curant: sed reges & principes aspernantur, & Regem vnum expectant magnum Christum: cuius nos milites sumus, in secula seculorum permanentes, cuiusque regnum non præterit, sed manet in æternum.

Luc. 1.
Præcidun-
tur Ionæ
digiti oēs.

His auditis, iusserunt Magorum principes, ut sancto Ionæ, tanquam plura, quam opus esset, locuto, digiti manuum ac pedum præciderentur. Quod quidem ministri cum effecissent, amputatos digitos in conspectu ipsius projicientes, dixerunt: Ecce nunc quomodo digitos tuos in terra disseminauimus. Expecta igitur, & cum messis tempus aduenerit, aderunt tibi multi digiti. Respondit sanctus Ionas: Ego digitorum & manuum non egeo multitudine. Deus, à quo factus sum, me in ea renouatione, quam in nobis est effecturus, ipse renouabit. Audientes hæc Magorum principes, iracundia pleni, iusserunt picem in magno vase liquefieri, & caput eius à ministris abradi, tum ipsum sanctum in saccum ita conijci, ut caput extaret. Fecerunt iniqui ministri quod fuerat imperatum, & sancti viri cutem capitis ac linguam in vas pice plenum immiserunt: deinde totum etiam ipsum sanctum, in picem in medio valis vehementissimè astuantis, coniecerunt. Verum sancto Iona in vas coniecto, statim tota pix è vase defluxit, ita ut eum non attingeret, nec vlla in parte læderet. Rem mirabilem ac nouam admirati homines impij, & videntes virum sanctum nullum ex tanto tormento damnum accepisse, cochleam afferri iusserunt, & in ea sanctum poni, vehementerque comprimi ac discerari. Fecerunt ministri imperata, ipsumque in cochlea compresserunt, & omnia illius ossa confrægerunt, deinde ipsum medium disceruerunt. Cum autem dissectus esset, imperarunt impij Magorum principes, ut corpus eius in lacum profundissimum conijcerent, ac diligenter obseruarent. Atque ita factum est.

O crudeli-
tatem.

Miraculum

Immanissi-
ma suppli-
cia.

Sancto igitur Iona martyrij coronam assecuto, iusserunt rursùm ad quaestionem sanctum Barachisum adduci: atque ita eum allocuti sunt: Parce membris tuis, Barachisi, & noli intempestiuè teipsum perdere. Respondit eis vir sanctus: Neque ego, inquit, me ipsum formaui, neque perdam. Dominus, à quo factus sum, me virtute sua reno-

renouabit, eripietque me è manibus vestris, & è manibus Principis vestri nequissimi, qui opificem suum Deum non agnoscit, sed diaboli voluntatem defendit studetque perficere. Hæc cum à sancto dicta essent, duo ex Magorum principibus Masdrath & Seroth, ad Maarnensem conuersi: Nos, inquit, regem regum Saborium afficimus ignominia. Isti enim errore suo confisi, neminem verentur. Ità locuti, ardentem iram vultus suos ad beatum Barachisium conuerterunt, iusseruntque ipsum in spinas conijci, deinde arundines afferi, findique medias, & sancti viri carni admoueri, tum funiculo tenui ipsum circumuinciri atque comprimi, donec arundines in carnem penetrarent: post autem imperarunt, vt arundines extraherentur, vt eius carnes dilacerarent. Sic igitur fecerunt ministri, & carnes ipsius dilaniarunt. Tunc in cochleam, in qua sanctus Ionas seclusus fuerat, iniici iusserunt impij, atque ibi omnia ossa eius perfringi. Quæ cum essent contracta, Magorum principes ministris imperarunt, vt in fauces ipsius picem ardentem conijcerent. Atque ità beatus Barachisius animam reddidit, & ad sanctorum martyrum numerum ascriptus est.

Nota plusquam beluinam crudelitatem.

Cum autem vir quidam pietate insignis, nomine Abdiforas, sanctos Ionam & Barachisium martyrio coronatos intellexisset, accessit, & sanctorum tabernacula quingentis miliarijs Daricis, & tribus vestimentis Sericis emit ab ijs, à quibus seruabantur. Neque verò sola sanctorum Ionæ & Barachisij corpora mercatus est, sed illorum etiam, qui ante ipsos martyrium pertulerant. Iurauit autem emptor, neminem è principibus resciturum, custodes sanctorum corpora vendidisse: dixitque se illorum, qui martyrio essent affecti, veterem amicum esse. Custodes enim iurandum exegerant, veriti, nè, si res ad principum aures peruenisset, in aliquod periculum inciderent. Sanctorum, qui martyrij palmam tulerunt, nomina hæc sunt, vt superius diximus, Ionas & Barachisius, Zanitas, Lazarus, Marothas, Nerses, Elias, Mares, Abibus, Sembeethes & Sabas. vnde hi pugiles, gloriosique Martyres, ad finem vsque pro Christo decertarunt, passique sunt se varijs cruciatuum generibus torqueri, vt in Christi fide constantes apparent, & præclarum virtutis specimen & exemplum ac formam posteris relinquerent. Hi sancti beatissimi & Christi milites inuicti, strenuè pro Duce suo pugnantes, & victoriam de Christi hostibus reportantes, stolam lucis induti sunt, & incorruptam ab ipso gloria coronam obtinuerunt: & nos omnes eorum precibus & supplicationibus apud Deum adiunamur.

Abdiforas emit corpora sanctorum admodum carè.

Interfecti sunt nouem ex ijs Christi Martyribus VI. Cal. Aprilis, reliqui autem duo III. Calend. eiusdem mensis. Hanc autem sanctorum Martyrum historiam conscripsit Esaias Adami filius, qui cum eques esset Regis Perfarum Saborij, & cum Magorum principibus, vt auditor tantum & spectator eorum, quæ fiebant, interesset, atque ita omnia quæ in hoc certamine contigerunt, ab initio ad finem vsque audisset ac perspexisset, ea ad omnium ædificationem atque vtilitatem & salutem, literarum monumentis mandauit, vt talem pro Christo virtutem omnes studeant imitari: Cui gloria & imperium in secula seculorum, Amen.

Author huius historie.

VITA S. EVSTACHII ABBATIS LUXOVIENSIS,

QUEM ALII EVSTASIVM VOCANT, AVTHORE IONA

Scoto, eius discipulo: sed stylus obscurior & asperior, plerisque locis in gratiam lectoris modicè mutatus est per F. Laur. Surium.

CAPVT I.

Enerabilis Eustachij Abbatis Luxouiensis monasterij scripturus vitam, habitatorem eius inuoco spiritum sanctum, vt qui illi virtutes largitus est, mihi ad narrandas eas sermonem tribuat, vt facta dictis exæquentur. Sub Mauritio & Phoca Imperatoribus, quo tempore Romanæ Ecclesiæ pontifex Gregorius clarus habebatur, necnon & Clotarius Chilperici filius, strenuè Francos regebat, religiosissimi extitere viri, discipuli almi patris Columbani, Attala & Eustachius. quorum prior in Bobiensi, alter in Luxouienfi coenobio, eius successores futere, & magistri instituta suis alumnis seruanda tradiderunt. In principio autem narrationis nostræ, exemplum bonorum omnium sumamus Eustachium, qui sufficit religio-

29. Martij.

Attala & Eustachius discipuli S. Columbani